

*Deprese je nemoc.
Nemoc, která s vámi prostě je, a buď ji akceptujete,
nebo se jí poddáte.*

MILLIONI

hvězd

STEFANIE GERYK

Stefanie Geryk

MILION HVĚZD

Pro Tebe

Should've stayed, were there signs, I ignored?

Can I help you, not to hurt, anymore?

We saw brilliance, when the world, was asleep

There are things that we can have, but can't keep

If they say

Who cares if one more light goes out?

In a sky of a million stars

It flickers, flickers

Who cares when someone's time runs out?

If a moment is all we are

We're quicker, quicker

Who cares if one more light goes out?

Well, I do

The reminders pull the floor from your feet

In the kitchen, one more chair than you need oh

And you're angry, and you should be, it's not fair

Just 'cause you can't see it, doesn't mean it, isn't there

*If they say
Who cares if one more light goes out?
In a sky of a million stars
17 flickers, flickers
Who cares...*

(Linkin Park, One More Light, 2017)

Obsah

Splněný sen.....	7
Lincoln.....	8
1.....	10
2.....	57
3.....	148
Bod zlomu.....	197
Lincoln.....	198
1.....	200
2.....	248
3.....	275
Chaos.....	298
Lincoln.....	299
1.....	302
2.....	322
Smíření.....	328
Mason.....	329
1.....	331
2.....	340
3.....	348
4.....	356

Část první

Splněný sen

Lincoln

Seber se, Lincu. Tohle zvládneš. Uvidíš nádherný místa, poznáš nové lidi. Tentokrát nebudeš pít. Nepoddáš se tomu. Tentokrát ne. Už bys měl skončit. Je to tolik let... Jessica ti to taky nejednou říkala.

Ne, nemůžu, co by mi pak zbylo? Zpěv, kapela, to je můj život.

A co rodina?

Jessica... Keith... Chloe... Moje malá Chloe.

Bože, je toho tolik. Nezvládám to. Nemůžu hrát tolik rolí najednou.

Je toho moc.

Ještě jedna šňůra, chlape, tohle jim nemůžeš udělat, nemůžeš jen tak odejít, co by si ostatní mysleli. Vykašlal by ses na ně, jako nějaký sobec. To ty přece nejsi, nebo ano?

Ne, ne, ne...

Chtěl bych být jako Craig... Jako Zion... Zvládat to jako oni...

Jenže jsi Lincoln, nemůžeš si vybírat, bohužel.

PŘESTAŇ!

Zas je tak dlouho neuvidím. Veškerá komunikace jen po Skypu...

Skoro je neznám. Oni mě neznají. Kdybych odešel, nepoznali by to.

Idiote! Přestaň takhle uvažovat.

Potřebuju se napít...

Potřebuju se nadechnout...

Potřebuju...

„Lincu! Jsi tam! Pohni! Jdem na plac, všichni už jsme nachystaní!“

„Už jdu...“

Musím jít. Musím to zvládnout. Ještě naposledy, pak s tím skončím.

Oni to pochopí.

Ale co mi pak zbyde?

Mám strach...

1.

Vše ze mě opadlo. Veškerý stres, obavy, strach. Bylo po všem. Všechny ty roky studií byly konečně za mnou. Byla jsem volná a mohla jsem dýchat. Teď už jsem si mohla dělat vše, co jsem chtěla. Pořádně mi to ještě nedocházelo, ale ten pocit volnosti mi připomínal, že je to skutečné. Že se nepletu, je to vážně tak. Je po všem. Obvolala jsem všechny, sotva jsem vylezla z učebny. Naši byli nadšení, radovali se a plánovali, jak to oslavíme, až dojedu. Věděli, že dnes už mám jiné plány, ale zítřek jsem musela slíbit jen výhradně jim. A jak jsem tušila, nechtěli jen oslavovat, ale chtěli vědět, co se svým životem udělám teď. Ale já přesně věděla, co udělám. Dám si měsíc, možná dva volna a pak se vrátím do klubu, kde jsem pracovala při studiu. Alespoň prozatím.

Šest let dřiny, potu, slz a stresu. Milovala jsem vysokou školu, to ano, ale vážně jsem si to protrpěla. Tlak ze strany rodičů byl občas nesnesitelný a jediný, kdo mě udržoval nad vodou byla Amelia, moje nejlepší kamarádka. Už teď jsem ale věděla, že mi to za to stálo a že na ty roky budu vzpomínat jen s radostí.

Potřebovala jsem kafe. Nebo spíš panáka, ale toho jsem měla v plánu až později, až budeme všichni spolu. Byla jsem se státníci na řadě poslední a taky proto jsem byla nejvíc vynervovaná. Amelia mě stále podporovala, opakovala, že to zvládnou, že se nemám stresovat. Držela jsem se jejích slov a týden strávila bez

Facebooku, Instagramu a Twitteru. Bylo to utrpení, ale pomohlo mi to přežít státnicový týden.

Když říkám *poslední*, myslím tím poslední z naší party. Spojila nás dohromady hudba a díky ní jsem měla konečně kamarády, na které jsem se mohla kdykoliv obrátit. Byla to neskutečná změna po těch strašných letech na základní a střední škole.

Partu jsme tvořili já, Amelia, Katarina, Mei, Dominik a Adam. Pokud to šlo, byli jsme stále spolu. Na cvičení i přednášky. Skoro nic nás nemohlo rozdělit. Jeli jsme spolu i na Erasmus. Byli pro mě celý svět a já si díky nim uvědomila, že nejsem sama, že ne všichni se chovají jako hulváti a že nemusím být dokonalá, aby mě měl někdo rád.

Narazili jsme na sebe úplnou náhodou v prváku na koncertě Million Stars v Praze. Znali jsme se jen od vidění a já jsem v té době kamarádila jen s Amelií, která mě na koncert doprovázela. Střetli jsme se ve frontě na kontrolu lístků. Řekli jsme si ahoj a pak, než jsem se nadála, už jsme všichni společně popíjeli pivo a smáli se.

Million Stars mi zachránili život v mnoha ohledech. Doslova. Základní a střední škola pro mě do teď byla děsivou vzpomínkou. Nikdy jsem nebyla ta dokonale hubená, dokonale blondřatá nebo dokonale vysoká, a právě proto jsem jednoduše nezapadala do konvenčního světa mladých pubertáků. Navíc jsem byla emočně nestabilní a s postupem času od sebe všechny odehnala. Šikana se mi

nevyhnula, a tak jsem na sebe přestala upozorňovat a snažila se jen projít. Jen se dostat z toho koloběhu.

Doufala jsem, že vysoká všechno změní, že lidé budou jiní a měla jsem pravdu. Změna prostředí a vrstevníci se stejnými zájmy, jako jsem měla já, to bylo to prostředí, ve které jsem doufala. Nikdo se nechoval zle, nebyla jsem vyčnívající článek. Ano, byla jsem divná, ale správně divná. A až s Amelií jsem si to uvědomila.

Posadila se ke mně hned na první cvičení, představila se a začala mluvit. Mluvila a mluvila a optimismus z ní přímo sálal. Nevadilo jí, že odpovídám jen stroze, protože jsem nevěděla, co mám čekat, prostě mě doprovázela všude. Nalepila se na mě jako moucha na mucholapku a od té doby jsem se jí nezbavila. A jsem za to vděčná. Když jsem se jí nejednou ptala, proč si vybrala zrovna mě, odpovídala pokaždé stejně: „*Prostě mi tě osud přihrál do cesty a já ti měla rozzářit život.*“ Usmívala se u toho tak, jak to uměla jen ona. Občas jsem jí ten pozitivismus a optimismus záviděla. Byl nekončící a dokonalý – občas otravný, to přiznávám, ale bez něj bych to nedotáhla tak daleko.

Million Stars mě oslovili ve dvanácti letech. Brouzdala jsem na internetu, sluchátka v uších a YouTube mi najednou představilo vycházející hvězdu. Zpětně přiznávám, že jejich první singl nebyl nejlepší, ale vystihoval veškeré mé pocity tehdejší doby. Klukům bylo tehdy okolo dvaceti, takže věděli, o čem zpívají. Přesně vystihli ty trable ze střední a odpor ke všemu okolo. Našla jsem se v nich a

vytvořila si na jejich hudbě závislost, která mě neopouštěla ani po třinácti letech.

Pokaždé, když jsem se cítila na dně, že už dál nemůžu a chtěla to skončit, mi jejich písně připomínaly, že takhle to nebude napořád, že mám vytrvat, bojovat a nenechat se odradit. V jejich textech byla síla, odvaha, povzbuzení. Vše, co jsem potřebovala.

Začínali jako punk-rocková kapela, ale postupně se měnili. Každé album bylo jiné a všechny mi přirostly svým způsobem k srdci. Stejně jako oni samotní.

Samozřejmě, že jsem se ve dvanácti platonicky zamilovala a ta obsese se mě držela ještě teď. Nikdy jsem se za ni nestyděla, přinášela mi úsměv na tvář a denní snění. Nebyla to nezdravá posedlost, jen sny, které jsem věděla, že se nikdy nesplní. Jenže to přece neznamenalo, že je nemůžu snít.

Když se tehdy objevili, byla z nich unešená každá druhá holka, ale ne všechny doopravdy poslouchaly jejich hudbu. Bylo na ně prostě jen hezké koukat. *Mason King*, kytarista a doprovodný zpěvák, co už byl tehdy potetovaný a jehož tvář vás k sobě přitáhla téměř okamžitě. Tvrdí rysy i v přesto oválném obličejí, vlídné oči a krásný úsměv z něj dělaly toho nejžádanějšího kluka z kapely. *Lincoln Henderson*, zpěvák s dokonalými hloubkami i výškami, jemuž jeho hranatý obličej dodával přesně to nebezpečné vzezření, jaké jejich kapela potřebovala. *Kane Lee*, kytarista a klávesista, který byl i doprovodným zpěvákem v pozadí a jehož černé oči jako noc

uhranuly skoro každou mladou dívku toužící po troše té rebelii. Byl už od pohledu ten typický problémový kluk, ve kterém najdou zalíbení především ty slabé dívky – jako jsem byla například i já. *Craig Barnes*, baskytarista, který dokázal svými vtípky vnést světlo na každé jejich vystoupení a *Zion Lewis*, bubeník, Afroameričan, který byl tak obrovský, až z něj šel strach.

Jich pět dohromady tvořilo Million Stars. Dřív to byli pohlední kluci a holky po nich šlely. Dneska z nich byli ještě pohlednější muži a drželi si stejnou základnu fanynek, které prostě jen zestárlý s nimi. Pár nových samozřejmě taky přibylo, a to díky tomu, že nezaháleli, ale každé dva roky ukojili naši lačnost po nové hudbě. Přesně tak to udělali i letos. S novým albem přišlo světové turné, letní festivaly a malé speciální koncerty – jako třeba ten, který se měl odehrát dnes večer v klubu, kde jsem pracovala.

Jak to můj šéf, Paul Luna – Američan každým coulem, u kterého jsem se divila, že tu vydržel tak dlouho, když by se v Americe musel mít mnohem líp – zařídil, to jsem netušila, ale prostě měli dojet. Měli dojet do mého bydliště, do mého klubu a já s Amelií jsme dostaly volňásky. Paul věděl, že po státnicích pracovat nepřejdeme, ale chtěl nás odměnit za naše služby a oddanost, kterou jsme mu prokazovaly, a navíc moc dobře věděl, že kdyby nám ty volňásky nedal, asi bychom mu utrhly hlavu.

Tenhle minikoncert měl být jen předskokan toho, co se mělo toto léto odehrát – Million Stars byli VIP hosty jednoho rockového

festivalu u nás, což znamenalo jejich třídní vystoupení. A pak, aby toho nebylo málo, koncertovali ještě ve Vídni. Všechny tyto akce jsme s kamarády měli podchycené a nemohly nás minout. Vidět Million Stars třikrát v jednom roce, to byl víc než jen splněný sen.

A tak jako tehdy, když jsem byla mladší, jsem i dnes měla sluchátka v uších a poslouchala jejich nejnovější album, když jsem vcházela do Starbucksu, abych si objednala své oblíbené karamelové latté. Lincolnův hlas mě hladil po duši a já jsem toužila zpívat s ním, ale nechtěla jsem vypadat jako cvok.

Radost, jakou jsem měla z úspěšně zdolaných zkoušek, vystřídalो těšení na večer. S Amelií jsme se domluvily, že přespím u ní, protože měla být blíž, než kde jsem bydlela s rodiči já. Už jsem u ní měla tašku s věcmi a převlečením na koncert, jen jsem si přála, aby ten den utíkal mnohem rychleji.

Už jsem byla skoro na řadě, a tak jsem si vytáhla jedno sluchátko z ucha, ale stále si přitom pokyvovala hlavou do rytmu a jen letmo se rozhlédla po kavárně. Bylo to něco, co si ani neuvědomíte, že děláte. Chcete se prostě podívat, kolik lidí stojí za vámi a kolik lidí sedí okolo. Trvalo to jen vteřinku, než jsem se pohledem vrátila zpět k baru. Až ve chvíli, kdy na mě došla řada, jsem si uvědomila, co jsem viděla – nebo spíš *koho*.

„Co si dáte?“ ptala se mě mladinká blondýnka přede mnou, ale já stále zpracovávala tu nemožnost.

Znovu jsem se ohlédla za sebe.

Ne, nebyly to halucinace.

Nezdálo se mi to a nejsem šílená.

„Haló? Dáte si něco?“ promluvila na mě netrpělivě znovu.

„Ehm, jo, promiňte, karamelové latté,“ vykoktala jsem ze sebe.

„Jméno?“

Ta holka přede mnou byla evidentně otrávená, že musí obsluhovat někoho, kdo byl tak mimo jako já, ale já se tím nenechala odradit.

„Chloe,“ odpověděla jsem napůl pusu a znovu se ohlídl.

Nikdo si toho nevšiml. Nikdo to nevnímal. Jak by taky mohl. Jak často se stává, že se slavní lidé jen tak objeví v kavárně na největším náměstí v druhém největším městě republiky, hmm? Řekněme si narovinu, že já o takové situaci nevěděla.

Nepokrytě jsem na ně zírala, když si mě všiml Craig.

Byl to opravdu on. *Byli to oni*, poznala bych je všude.

Úsměv se mu rozšířil a kývl mi na pozdrav. Rozpačitě jsem se usmála a otočila se zpátky k blonděaté slečně, která mi kafe právě účtovala. Podala jsem jí svoji Starbucksovou kartičku a zaplatila.

Mezitím jsem vytáhla z kapsy telefon a psala Amelii: Million Stars ve Starbucksu!

Odpověď přišla téměř okamžitě: CO?!

Kluci jsou ve Starbucksu pár lidí za mnou! Kde jste?

Děláš si prdel?!

Ne !

Jsme daleko! Sakra!

„Chloe?“ Zaslechla jsem své jméno, když mi barman o kus dál podával mé kafe.

To mě vytrhlo ze zamyšlení a já se pro něj natáhla.

„Díky,“ pousmála jsem se a cítila, že mám rudé tváře.

Naposledy jsem se ohlédla ke klukům. Tentokrát na mě koukali všichni a usmívali se, znervózňovalo mě to, taky jsem se usmála. Ve sluchátku jsem slyšela Lincolnův a Masonův hlas a celé mi to přišlo bizarní.

Zamávala jsem jim a vyrazila z kavárny ven. Tohle bylo moc. Věděla jsem, že spousta holek by šla za nimi a začala se bavit, ale já na to byla až příliš stydlivá.

Jakmile jsem byla před kavárnou a chtěla si dát do ucha i druhé sluchátko, někdo mi poklepal jemně na rameno. Zalapala jsem po dechu, protože jsem se polekala. Nečekala jsem, že by za mnou někdo šel. Otočila jsem se a zůstala zírat na osobu stojící přede mnou.

„Ahoj,“ promluvil Mason tím nejhezčím hlubším hlasem, jaký jsem kdy slyšela.

Asi jsem na něj civěla příliš dlouho, protože mu vyjel jeden koutek rtů nahoru a pak se zazubil: „Nechala sis tam kartičku.“ Podával mi malou plastovou kartu do Starbucksu.

„Ehm... Děkuju.“ Brala jsem si ji od něj a v duchu si nadávala. Musela jsem vypadat naprosto retardovaně.

„Co posloucháš?“ zeptal se a kývl hlavou ke sluchátku, které jsem měla stále v ruce a úsměv na rtech ho neopouštěl.

Nevěděla jsem, jestli má takovou radost, že uvedl někoho do rozpaků, nebo mu celá tahle situace přišla komická. Mně teda nepřišla komická ani náhodou. Na tohle jsem nebyla připravená. Ani ve snu by mě nenapadlo, že se něco takového stane.

„Asi to bude znít blbě, ale vás,“ pokusila jsem se pousmát, jenže jsem byla tak zkoprnělá, že z toho musel vyjít akorát nervózní škleb.

Chloe, proboha, chovej se normálně!

„Vážně?“ vyjelo mu obočí nahoru. „Můžu?“ Ukázal na sluchátko a než jsem něco stačila říct, už mi ho bral z ruky. „No vážně,“ zahleděl se mi do očí.

Myslela jsem, že se mi podlomí kolena jen v případě, že mi přehnanou pozornost bude věnovat Kane. Nikdy by mě nenapadlo, že se mi to stane i u Masona. Nikdy jsem z něj nebyla unešená. Mnoho holek po něm slintalo, ale já byla na ty nebezpečné typy. Proto, když se jeho oči střetly s mými a mně srdce vynechalo minimálně jeden úder, jsem byla vykolejená o to víc. Oči měl víc modré, než jsem je znala z plakátů. Byly pronikavé a jako led mnou projely až do morku kostí. Ale nebylo to nepříjemné. Vlastně to bylo až příliš příjemné. Pohádkové.

Tak jako jsem byla překvapená já ze všech těch pocitů, co se ve mně najednou nahromadily, tak jsem viděla, že i jemu se v očích promítlo hned několik emocí a pak mu zamrzl úsměv na tváři.

„Masone! Co chceš sakra za kafe?!“ Zaslechla jsem za námi Kaneův hlas.

„Už jdu,“ odpověděl mu Mason, ale nespouštěl ze mě oči.

„Fajn,“ zabručel Kane našťvaně a já oční kontakt přerušila, abych nakoukla ke dveřím.

Kane nás pozoroval, ale v očích neměl ani špetku pobavení, tak jako jsem ji viděla ještě před pár minutami.

„Ehm... Já... Asi bych už měla...“

Nevěděla jsem, co říct. Kaneův pohled mě znervózněl a znejistěl, takže jsem se podívala zpět na Masona, který stál pořád přede mnou.

Ten okamžik, který se mezi námi objevil, ten pohled a ty emoce, to všechno bylo pryč. Nevím, co to bylo, ani kde se to vzalo, ale jakmile jsem přerušila oční kontakt, zmizelo to.

Nedořekla jsem, co jsem měla v plánu, protože mi Mason skočil do řeči.

„Večer tady máme takový malý vystoupení,“ nadhodil, aby mě ještě na chvíli zdržel.

„Já vím,“ přikývla jsem a dala si rozpačité vlasy za ucho.

„Přijdeš?“

„Budu tam s kamarády,“ přikývla jsem.

„Tak se tedy uvidíme večer, *Chloe*.“ Naposledy mu vyjel koutek jeho krásných plnějších rtů nahoru, než mi do dlaně vtiskl sluchátko a odběhl zpět do kavárny.

Nestačila jsem mu ani odpovědět.

Srdce se mi rozběhlo tak rychle, jako by snad mělo dostat infarkt. Před tím, než se dveře zavřely, jsem ale ještě zahlédla Kaneův pohled. Nebyl vřelý, spíš mě z něj zamrazilo a já se raději otočila a odcházela pryč.

Když už jsem byla v *Baru, který neexistuje*, psala mi Amelia, kde jsem. Odpověděla jsem jí a o pár minut už jsem slyšela, jak na mě volá i s ostatními kamarády od vchodu.

„Bože *Chloe*!!!“ Objala mě, sotva ke mně došla. „Co to sakra bylo? Šli jsme přes město a koukali do Starbucksu, nikdo tam nebyl!“

„Já nevím,“ pokrčila jsem rameny a nervózně se zasmála. „Prostě tam byli... Byla jsem z toho úplně mimo a...“

„Je to jak sen!“ výskla Mei a zubila se od ucha k uchu. „Páni, *Chloe*, tak moc ti závidím! Vyfotila ses? Máš podpisy?“

„*Chloe*? Blázníš? Vsadím se, že se tam skoro sesypala,“ rozesmála Katarina.

Občas jsem její upřímnost nesnášela, ale měla pravdu, tak jako vždy.

„Katarina má pravdu. Zapomněla jsem si tam dokonce kartičku, jak jsem z toho byla mimo. Donesl mi ji Mason...“

„*COŽE?!*“ Vykulili na mě všichni oči.